

AVONDGEBED BIJ DE OPENING VAN HET ACADEMISCH JAAR

HOGER DIOCESAAN GODSDIENSTINSTITUUT GENT
ST-BAAFSKATHEDRAAL, 4 SEPTEMBER 2020

Homilie

Vrienden, we beleven een bijzonder tijd. Daarover is iedereen het eens. Dat is ook zo voor de Kerk. De coronatijd betekent niet alleen een beproeving, maar eveneens een uitzuivering. Sommigen verliezen hun interesse. Ze stellen vast dat ze ook zonder de Kerk of het evangelie kunnen leven. Nu de maatregelen versoepelen spelen ze niet meer mee. Anderen zien vooral de afval en de ruïnes die achterblijven. Ze zijn ontgoocheld. Waar is nu die Blijde Boodschap waarover men het steeds had?

En vandaag komt Jezus met een evangelie dat komaf maakt met *oude* dingen. Een blijde boodschap van *vernieuwing*. Voor de wereld. Maar vandaag ook voor de Kerk. Zijn Kerk. Jezus zegt in de eerste plaats dat de weg naar God niet leidt over wereldverachting en misprijzen. Geen ascese om de ascese. Integendeel: christenen zijn gelukkige mensen die normaal doen zoals iedereen. Ze eten en drinken. En met plezier. Geen spirituele krachtpatserijen om zich op te beroepen, om zich te rechtvaardigen, om te “verdienen”. Maar oprechte vreugde en dankbaarheid om het vele goede dat ons omringt. Kunnen we dat nog vandaag, zonder naïef te lijken? Maar we zijn het niet door gebrek aan realisme. We hebben *redenen* om gelukkig te zijn. Ja, ook vandaag.

Waar Jezus aanwezig is heerst de vreugde van een bruiloftsmaal. De vrienden van de bruidegom hebben tot *taak* vreugde te *scheppen*. Het gaat er niet om vreugde te *spelen*, of op een *artificiële* manier een leuke atmosfeer te scheppen. Tot drie maal toe in twee verzen tijd gebruikt Jezus het woord “bruidegom” in zijn antwoord op de kritiek die hij moet incasseren vanwege bijbelbijbelgeleerden en godsdienstspecialisten. Dat is veel. Maar het onderlijnt het belang van dat verrassende woordje “bruidegom”. We zouden er niet aan denken. Maar wie is die bruidegom? Voor de Joodse toehoorders is het thema niet onbekend. De profeet Hosea legt de volgende woorden in Gods mond: “Mijn ontrouwe bruid, weldra lok ik haar weer naar Mij toe... en ik spreek tot haar hart. Ik neem u voor mijn bruid, voor altijd, als mijn bruid in recht en gerechtigheid, in goedheid en erbarming, als mijn bruid, in overbrekelijke trouw: dan zult gij de Heer leren kennen” (Hos 2, 18...22). Het volk Gods is de

bruid, met wie God het Verbond wil herstellen. God zelf is dus de bruidegom in wat Jeremias noemt: een *nieuw* verbond (Jer 31, 31-32).

Jezus is diegene die Gods plan realiseert. De vraag is nu niet langer: *wie* is de bruidegom en wie is de *bruid*? Maar eerder: wie is *Jezus* die zich *identificeert* met God? Zou dat het grote nieuws zijn? De grote vernieuwing? En wie zijn *wij* in dat verhaal? Ik herhaal de woorden van Hosea: “*Dan zult gij de Heer leren kennen*”. Wat is *kennen* hier? Wat is kennen voor *ons* die ons voorbereiden om een nieuw jaar van studie en kritische analyse aan te vatten? Of: wat is *studie* als het om *God* gaat? Wie op een bruiloft is met een koele, berekenende en objectiverende blik neemt geen deel aan het feest. Wie naar de gebedsviering komt met een alleen maar rationaliserende blik, blijft op afstand, maar treedt niet in relatie. God is echter geen koud studieobject. Hij is de God van het Verbond, een God die alleen maar benaderd kan worden in vertrouwen. Hij geeft het zijne. Wij geven het onze. God en de mens zijn elkaars tegengestelde niet. Voordat wij ons aan God kunnen geven, geeft hij zich aan ons. Dat brengt vreugde en roept onze dankbaarheid op.

En toch zijn er momenten van godverlatenheid... “*Er zullen dagen komen dat de bruidegom van hen is weggenomen en dan, in die tijd zullen ze vasten*”. Sommigen voelen zich verlaten in de onzekere periode die wij nu doormaken. Nochtans verlaat God ons niet, ook al zijn we omringd door de machten van de duisternis en bedreigen ze ons. Wij zouden Gods aanwezigheid moeten zien, onderscheiden.

Durven wij ons hart openen voor de nieuwheid van het evangelie? Of blijven we vasthaken aan geplogenheden uit het verleden? Zijn we mentaal te moe en intellectueel te lui om het ten minste te proberen. Om Gods woord te ontvangen en zijn boodschap een plaats te geven in onze geest, zodat Hij kan komen met die radicale vernieuwing die onze wereld broodnodig heeft? Nieuwe wijn in nieuwe zakken. Of hebben we schrik dat de nieuwe wijn van Gods Boodschap de oude zakken van een wereld die vergaat zal verscheuren?

Beste vrienden, ik stel jullie deze serie vragen bij de opening van het nieuw academisch jaar, in de hoop dat jullie zelf de antwoorden zullen zoeken. Ieder voor zichzelf. Maar ook een antwoord van de Kerk, die goede voor ons behoedt. Het komt erop aan de adem van Gods Geest aan het werk te laten. De Geest is immers dat Nieuw Verbond tussen God en de mens.

Ik wens jullie een geestelijk vruchtbaar en intellectueel boeiend jaar.